

(MR. SPEAKER)

correct or not, the proceedings of the Assembly will merely end in chaos. It is for this reason that it has been laid down in our rules which, in this respect follows the rules of the Lok Sabha and various other State Legislatures, that a ruling of the Chair shall be final and shall not be questioned in the House. If any Hon'ble Member honestly feels that the ruling was incorrect or that the speaker could have given a different ruling, instead of raising it on the floor of the House, it is always open to him to discuss with the Speaker, so that if the Speaker is convinced that his ruling could have been otherwise, he will take the next opportunity of giving a ruling more in accordance with what is proper and right. In this way order will be maintained in the House and Hon'ble Members will have the satisfaction that they have discussed the matter with the Speaker and he will stand corrected or will have persuaded the Speaker to accept a different point of view which will prevail when another occasion arises for a similar ruling. Unless the Speaker's ruling is accepted without question and all further discussion stops, it will be impossible to conduct the proceedings in an orderly fashion and I am sure all Hon'ble Members will agree with me on this point.

There is one other point to which I like to refer at this stage, that is, in regard to raising of points of order. In the first place where a point of order is raised it has to be disposed of before another point of order could be raised. I have noticed a tendency of Hon'ble Members rising and claiming that they have a point of order when actually there will be no point of order but it will be merely a speech on what is before the House. Where an Hon'ble Member claims to raise a point of order the Chair has no option but to permit him. It is therefore all the more necessary that Hon'ble Members should exercise this right only on proper and legitimate occasions.

We will now proceed with the resolution before the House and the mover will reply to the debate.

NON-OFFICIAL RESOLUTIONS

No. 1. Payment of Monthly Salaries to Thoties and Talwars instead of Mirase.

(Discussion continued)

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣಪ್ಪನವರು ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವುದಿದ್ದರೆ ಹೇಳಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ನಾರಾಯಣಪ್ಪ (ಮುಳಬಾಗಿಲು).—ಈ ಬಡಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡತಕ್ಕ ಧಾರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಕೈಲಿದೆ. ಅವರು ಏನು ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ತರಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದಂತರ ನಾನು ಮುಂಜಿರಿನ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸುವೆನು.

*SRI M. P. PATIL (Minister for Revenue).—Sir, I fully sympathise with the motive with which this resolution has been moved. The Government is aware of the plight of this class of people. As this question had been raised from time to time, the Old Mysore Government had appointed a committee in 1943 to examine this question. The committee considered this question fully and came to the conclusion that even though the situation was not good in connection with these servants, they thought that the system which was prevailing at that time was the only system which could be adopted. You might be knowing, Sir, that this system is prevailing since hundreds of years. Originally, these people were given lands for the services which they rendered both to the Government and to the people. For instance, the Thoties and Talwars were expected to protect the crops of the ryots and at the same time to protect the property of the villagers also. They are also expected to help the village officers in the collection of revenue and in other matters. As time passed, situation changed and their duties to ryots were also changed. For instance, in the old days it was very necessary to protect the crops of the ryots from the robbers, but as the law and order situation improved, there was no necessity of having any protection for the crops of the ryots. They were remunerated for the services they were rendering both to the Government and to the ryots in the form of land and also in the form of mirase which is a small share in the production of the ryot in his field.

This mirase was fixed at 3 seers per acre in the Old Mysore area. However, as time passed on, and as the prices rose, naturally the ryots found that it was very costly for them to give this share to these people and they hesitated to give sufficient share to them. As a result, it was found that many ryots were hesitating to give mirase. Some were giving but not to the fullest extent and as a result, this class of people began to suffer. So, the committee which was appointed in 1943 to examine this question suggested that the Government should take steps to recover this mirase from the ryots and pay it to the inferior village servants. Even though the Government accepted the recommendation of the committee and tried to give effect to it, as time passed on they could not get the mirase to the fullest extent from the ryots. The Gundappa Gowda Committee which also incidentally examined this question found that in spite of the orders of the Government the ryots were not giving mirase to these people to the fullest extent and therefore some of the members of that committee suggested that the mirase system should be stopped and these servants should be treated as salaried Government servants. However, the other members of the committee suggested that it would not be practicable to appoint these people as Government servants and that the old system should continue. Under these circumstances, this question was raised again and again in the old Mysore Assembly and every time it was suggested that the problem should be solved. Even though the Government and the people are in sympathy with the plight of these people, unfortunately the problem has remained unsolved. After the reorganisation of States, this question has been raised now and we have to consider it in the background of the reorganisation of States. As far as this resolution goes, it is concerned with the Thoties and Talwars and the system which was prevailing in the old Mysore State. Even in the old Mysore area there are other classes of people called Neerganties who belong to this category. They are not mentioned in this resolution. Just as the system of

inferior village servants prevails in the Old Mysore area, the same system prevails in other parts which are integrated with the Mysore State. For instance, in Bombay Karnatak area there are Sanadi Talwars and Holeyys who are also doing the same duties. Of course, their duties, functions and remuneration are not exactly on the same lines, but on the whole those people are doing the same type of work. The remuneration also differs. For instance, in Bombay Karnatak, the Sanadi Talwars get lands and the land goes with the Officiator. Their lands are not distributed. The Holeyys who are doing the same duties have not got adequate lands. They do not get sufficient mirase from the cultivators, and they are also suffering there. Similarly, in Hyderabad there is a different system. There they are doing these duties and getting some allowance from the Government. In Madras area, all these people are Government servants and they are paid Rs. 20 per month. In Coorg also there is a different system. So, looking to all these things, it will be seen that even though we sympathise with the problems, it requires some consideration to solve this problem. Apart from that, the question of finance is involved. For instance, in the Old Mysore area only there are 14,869 Thoties, 8,747 Talwars and 4,476 Neerganties. In all, the total number in the Old Mysore area excluding Bellary comes to about 28,000. We can therefore say that roughly there are about 50,000 people who are doing these duties in various parts of our State.

Now, the question before us is as to how to solve the problem, so that they would get adequate remuneration for the duties they are doing. There are three ways to solve the problem. One way is to continue the present system and that is to allow them to enjoy the lands which they have been given. They should get mirase from the cultivators but as a result of experience for such a long period we have found that this system is not workable and therefore it is of no use to think of continuing the present system. Apart from this, we have to consider the democratic set

(SRI M. P. PATIL)

up of the present Government and under the circumstances it would not be desirable to continue this service as a hereditary system and it is desirable to discontinue this hereditary system as early as possible.

2-3 P.M.

The next question is as to how to remunerate these people. One way of remunerating them is to pay them commission for the work they are doing. The Hon'ble Members are aware that the village officers are paid commission out of the revenue collected. For instance, only recently we increased the commission to be paid to Patels and Shanbhogs and at present we are paying roughly 8 per cent of the collection to Shanbhog; and about 6 per cent of the collection to Patels. One way to solve the problem is to pay these people also commission more or less on the same lines. The next solution is to appoint all these people as Government servants. Sir, all these questions are to be examined. If commission is to be paid, we shall have to decide how much commission we have to pay. If they are appointed as Government servants, the question of paying compensation to these people will have to be considered. Further, if these people are appointed as Government servants, the question of other village officers also has to be considered. We cannot ignore that problem also. We cannot keep one class of people as Government servants and keep the other posts as hereditary. So, under the circumstances, it is very necessary to examine this question in detail and then and then only the Government can come to some conclusion. Sir, from this point of view the Government have considered this question and have come to the conclusion that the present position is not going to help these poor people and therefore they should be paid in the form of cash and not leave them to the mercy of raiyats. We are therefore thinking of how to give them adequate remuneration in the form of cash. Under the circumstances, I hope the Hon'ble Members will realise that if the resolution is passed as it is, that is not

going to solve the problem. In the first place, the resolution does not cover all classes of people who are called inferior village servants in the whole of the Mysore State. Again, the resolution as worded also says that they should be given monthly salaries. Sir, in that case, the financial question also will have to be considered. Under the circumstances, it will not be proper either for the Government or for this Hon'ble House to commit itself to a definite step as to treat them as Government servants or to pay them commission unless the whole question is considered thoroughly. With a view to come to a conclusion, the Government have decided to appoint either an experienced officer to collect all the information and to give the idea of the consequences of the two proposals; that is, supposing we decided to give them commission, what would be the consequences and what would be the financial commitment of the Government in that connection; supposing the Government decides to appoint them as Government servants, what would be the financial commitments of the Government. So, these questions will have to be examined. With a view to examine all the aspects of the question, the Government have decided either to appoint an experienced officer or to appoint a Committee to go into this question and make recommendations to Government so that the Government will have sufficient information to come to some conclusion which would be satisfactory both to this class of people and to the Government and to all other people also. Under the circumstances, I hope that the Hon'ble Members will realise that the Government has full sympathy for this question and it will not be proper to press this resolution and approve of it as it is worded and therefore I would request the Hon'ble Mover of the resolution to withdraw this resolution so that the Government will have sufficient time to examine this question. However, I want to make one point clear; perhaps some Hon'ble Members may suspect that this is a move to postpone the issue. Sir, I can assure the Hon'ble Members that this Government has never considered it

from this point of view. The Government is very serious about this and I would say that even though possibly an officer may be appointed or a committee may be appointed, whatever it may be, either the officer or the committee will be called upon to submit the report within three months so that the question will not be delayed and this problem will be solved as early as possible. So, I hope the Hon'ble Members will realise this point and the Hon'ble Mover of this resolution also will see that it is desirable to withdraw the resolution in the interest of these people themselves. Therefore I request him to withdraw it.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಒಂದು ಗೊತ್ತುವಳಿ ಇದೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಮೆಂಡಮೆಂಟು ಇದೆ. ಅಮೆಂಡಮೆಂಟನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಪ್ರೆಸ್ ಮಾಡುತ್ತೀರಾ ?

Sri Y. VEERAPPA (Hole-Narasipur).—You were kind enough to announce that Sri Narasimha Reddy has sent in an amendment.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನೀವು ತಡಮಾಡಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು disallow ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ.

Sri C. M. ARUMUGHAM (Kolar Gold Fields).—I want a clarification from the Hon'ble Minister. He was kind enough to say that the Government have got full sympathy with the resolution. He has already seen that the Treasury Benches and the Members of the Opposition have supported the resolution. If he wants to bring in uniformity, let him bring an amendment to the resolution. Why should he ask the Mover to withdraw his resolution ?

Sri M. P. PATIL.—On a point of clarification. Yesterday an amendment was moved practically on the same lines but the Hon'ble Members of the Opposition opposed it.

Mr. SPEAKER.—What about the amendment ?

Sri T. TARE GOWDA (Sira).—I seek the permission of the House to withdraw the amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ನಾರಾಯಣಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳವರು ಮೂರು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಅಂಕಿಲಂಶಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿ

ಜಾಗೃತೆ ಫೈನಲು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ನಾನು ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.

Sri B. SHAM SUNDER (Bhalki).—I press for the division of the House.

Mr. SPEAKER.—The procedure is : I will put it to the House ; if any Hon'ble member opposes, then I will take voice vote.

The question is :

“That leave be granted to the Mover to withdraw the resolution.”

(Voice vote was taken)

Sri N. G. NARASIMHE GOWDA (Sravanabelagola).—I want a division, Sir.

Mr. SPEAKER.—Those who are against the motion may kindly stand in their seats.

(Opposition members stood in their seats. There were 31 against.)

Mr. SPEAKER.—Those who are for the motion may kindly stand in their seats.

(Members of the Treasury Benches stood in their seats.)

Mr. SPEAKER.—I need not count. Leave to withdraw the resolution is granted by a large majority and the resolution is allowed to be withdrawn.

The resolution was, by leave, withdrawn.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಜಿ. ನೌಸಿಂಹೇಗೌಡ.—ಒಬ್ಬಗೆ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಡೋರ್ ಕ್ಲೋಜ್ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ಅನುಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಡೋರ್ ಕ್ಲೋಸ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಒಬ್ಬ ಮಾಡುವ ಪ್ರೋಸೀಜರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು.

Sri H. S. RUDRAPPA (Minister for Agriculture).—The procedure is that the bell should be rung before division.

Mr. SPEAKER.—That is in case I appoint the tellers and not when I take the votes by standing. While I take the votes by standing, I need not ring the bell.

Sri B. R. SUNTHANKAR (Belgaum).—When I knew that a division was going to be taken, I came immediately into the House and not that I came late and stood up along with other Members who opposed the motion.

Mr. SPEAKER.—Then it is all right; the number may be made as 32. I withdraw the word if it has hurt the Member.

Sri C. J. MUCKANNAPPA (Gubbi).—Sir, several members on the opposite side came just now. Even the Chief Minister was not here at that time. There were very few members and not as many as they are just now. The doors should have been closed.

Mr. SPEAKER.—Sri Muckannappa, I have already said that it is not usually the case when I want to take the votes by standing. If I wanted to take the votes by division by another method, namely, by appointing tellers, I would have rung the bell; so, there was no need. Members came in from this side and that side. There was nothing for shutting the doors at all. The next resolution may be moved.

Sri H. S. RUDRAPPA.—There are some more small items on the agenda.

Mr. SPEAKER.—Yes.

PAPER LAID ON THE TABLE

Sri M. P. PATIL (Minister for Revenue).—Sir, I beg to lay on the Table the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Continuance Ordinance, 1957.

MYSORE LOTTERIES AND PRIZE COMPETITION CONTROL AND TAX (AMENDMENT) BILL, 1957.

Introduction.

Sri H. S. RUDRAPPA (Minister for Agriculture).—Sir, I beg to introduce the Mysore Lotteries and Prize Competition Control and Tax (Amendment) Bill, 1957, published in the *Mysore Gazette* under rule 48 of the Rules of Procedure and Conduct of Business in the Legislative Assembly.

Mr. SPEAKER.—The Mysore Lotteries and Prize Competition Control and Tax (Amendment) Bill, 1957, is introduced.

Member's Representation

Sri C. J. MUCKANNAPPA (Gubbi).—Sir though it does not amount exactly to a breach of privilege, I think, we are obstructed from getting into this House by a barricade in front of the Assembly Hall. We have to come crawling under the structure. I request the Chair to see that the work is at least stopped while the House is sitting. After the sessions are over, they may carry on with the work. Yesterday, while entering into the Hall, because work was going on near the entrance, an iron piece struck my glasses and then broke.

Mr. SPEAKER.—There are other entrances for Hon'ble Members to come into the Hall; anyway, I will look into the matter.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಜಿ. ನರಸಿಂಹೇಗೌಡ (ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ).—ಶ್ರೀ ಮುಕ್ಕಣ್ಣ ಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಒಳಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಡಚಣೆ ಆಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೈನ್ ಗೇಟ್ ಮುಚ್ಚಿಕೊಡದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರುವವರಿಗೆ ಅಡಚಣೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಹೌಸ್ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಡಚಣೆ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸದಸ್ಯರುಗಳ ಆತ್ಮಗೌರವಕ್ಕೆ ಕುಂದಕ ತಂದಹಾಗಾಗಿದೆ. ಈ ಹೌಸ್ ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಡಚಣೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಹೌಸ್ ನಡೆಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೌಸ್ ಆದನಂತರ ಕಾರ್ಯಕರಾಪಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—‘I will look into the matter’ ಎಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

NON-OFFICIAL RESOLUTIONS

No. 2. Equalization of Central and State Pay Scales.

*ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಬೈರೇಗೌಡ (ಬೆಂಗಳೂರು ಉತ್ತರ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ತಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಈ ದಿವಸ ಸಭೆಯಮುಂದೆ ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆ ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.—

“ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸರ್ವಿಸುಗಳಲ್ಲಿಯ ಸಂಬಳದ ಸ್ಥಿತಿಗುಗಳಲ್ಲಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಅತಿವೇ ಅಸಂಕೋಪವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ, ಈ

ಎರಡು ಸರ್ವಿಸ್ಕೃತ ಸಂಬಳದ ಸೈಲುಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಉಪಾಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಆರು ತಿಂಗಳೊಳಗಾಗಿ ವರದಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಭೆಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ.”

ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುವಾಗ ಅದರ ಆಗು ಹೋಗುಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇವಲ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಮಿತಿಗೆ ಮೀರಿದ್ದರೂ ಸಹ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಈಗ ನಮಗಾಗಿ ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಯಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಶ್ರೀಯುತ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರಲ್ಲರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣವಾದ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸಹ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡೋಣ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡೋಣವೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಾವು ಈ ದೇಶದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರರ ಸಂಬಳವನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡುವಾಗ ಒಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನಾವು ಈ ದೇಶದ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟ್ ಪ್ಯಾಟರ್ನ್ ಆಫ್ ಸೋಸೈಟಿಯ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತೇವೆಂಬ ಘೋಷಣೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟದಿಸಲು ನಾನು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಎರಡೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವ ದೇಶಗಳು ಆದರೆ ಚೈನಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ಅಂತರವಿದೆ. ಚೈನಾ ದೇಶದ ಒಂದು ಸ್ಕಾಲರ್ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ 1956ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಆವಗಾಹನೆಗೆ ತರಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಿ. ಅಲ್ಲಿನ ಜೇರ್ಸ್‌ಮನ್ ಆಫ್ ದಿ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್ ಅವರಿಗೆ 1,200 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಮತ್ತು ಇತರ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದುಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ಸಂಬಳವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಮತ್ತು ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಆದ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ನಮಗಿರುವ ಮೂರು, ಮೂರುವರೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ, ಇಲ್ಲಿನ ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಜಡ್ಜಿಗೆ ನಮಗಿರುವ ನಾರ್ವೆಯ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳವಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಅಂತರ ವಿನಿದೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜೀವನಮಟ್ಟ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿಮಾಣಿ ಜೀವನಕ್ಕೆ ತಗದುಕೊಂಡರೆ, ಅದು ಚಳಿಗಾಲದ ಪ್ರದೇಶ. ಅಲ್ಲಿನ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು

ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ, ಅವರ ಸಂಬಳಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗಿರುವ 100 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಂತರವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂತರವಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿಯ ಅಂತರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗುವ ಸಂದರ್ಭವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿರತಕ್ಕವರೂ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕವರೂ ವೇದಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಯೋಜನಾವಿಧಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಯುತ ಕಡಿಮಾ ಮಂಜಪ್ಪನವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಅದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ತಾರತಮ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬಹು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅನೇಕ ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆಯ ನೌಕರರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ಒಂದು ಹೊತ್ತೇ ಊಟಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲೋ ಒಂದೊಂದು ವೇಳೆ ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಊಟಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ಹೊತ್ತು ಊಟಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರೀ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ 200 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕೆಳಗಡೆ ಸಂಬಳ ಬರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮುಖತ್ತಾಗಿ ಬಿಷಫೋಷಕಾರಗಳಿವೆ. ಆದರೆ 200 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುವವರಿಗೆ ಈ ಒಂದು ರಿಯಾಯಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇವರಂತೂ ಹಣಕಾಸಿಗರೇ ಬಿಷಫೋಷಕಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆಲೋಚನೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 70 ಅಥವಾ 75 ಜನರು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು, ಅವರ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಇವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡದೇ ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆ ಹೊರೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಾಗಿನಿಂದಲೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಹಣದ ಕೊರತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಈ ಸಾರಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮಗಿರುವ ಒಂಭತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖೋತಾ ಬಡ್ತಿ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ಘಂಡಿತ ಜವಹರ್‌ಲಾಲ್‌ನೇಕರೂರವರು ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಬೈರೇಗೌಡ)

ಎಲನರಗಿಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರು ತಮ್ಮ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಖೋತಾ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅರಿತಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವರ ನಂಜು ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ಅದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ ವಾದ ಎಷಯ. ಅರಿತಿ ಮಾಡವೇ ಇದ್ದರೆ ಈ ಬೇಗೆ ಯನ್ನು ಯಾವರಿತೆ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು? ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದವರ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಯಿಂದ ಖೋತಾ ಮಾಡಿದ ಹಣದಿಂದ ಒಂದು ಹೊಸರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನೇ ಕಟ್ಟ ಬಹುದು. ಈ ದೇಶದ ಜನತೆ ಸುಮಾರು 150 ಮಿಷನ್ ಗಳಿಂದಲೂ ಪರಕೀಯರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದ್ದು ಬಹಳ ನೋವುಪಟ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಸುಖ ರಾಜ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಡವೇ? ಅಂತಿಮ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಆ ತತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವವರು ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇ ವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಆಗ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಬಳವನ್ನು ಅದಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಖೋತಾ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ನೋಡನೆಯನ್ನು ನೆಕ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದರೂ ನೆಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ದೇಶದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿರುವ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಸಲದವರು ಧೈರ್ಯಶೈರ್ಯಗಳಿಂದ ಇದನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೇ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸರ್ಕಾರಗಳ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡ ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಕಡೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾನ ನಿಗೆ 30-40 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾನನಿಗೆ 80-90 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ ಈ ರೀತಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಅಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರಿಗೂ, ಇಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ ದವರಿಗೂ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಅಂತರವಿದೆ. ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ನಿಪುಣತೆ ವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡು ತ್ತಾರೆಂದು ತಾವು ಊಹೆಮಾಡಬಹುದು. ನಾನಂತೂ ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆ ರೀತಿ ಊಹೆಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸು ತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ನಿಜ ವಾಗಿ ದೇಶದ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನ ಮತ್ತು ವಾತ್ಸಲ್ಯ ದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುವ ಮಹನೀಯರು ದೇಶದ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೈರಾದಷ್ಟು ಹಣಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ದೈವವನ್ನು ದೇಶಾ ಭ್ಯುದಯ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಸರಾಗಿಡಬೇಕು. ಕಡಮೆ ದರ್ಜೆಯ ಸಂಬಳದವರಿರುವವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅವರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಿ ಬಿರಬೇಕಾ ದರೆ ಬಹು ಕ್ಷಿಪ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಳದರ್ಜೆ ಅಂತಸ್ತಿನವರು ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ

ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಯದೆ ಅವರು ನಿರುತ್ತಾ ಹಿಗಳಾಗಿ ತಮಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅನುಕೂಲತೆ ಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹುವಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಬಹಳ ಜಾಗೃತವಾಗಿ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವುದು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

3 P.M.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾ ಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಸರ್ಕಾರ ಕೇರಳ ದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಮೊನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ, ಕೇರಳದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಶ್ರೀ ನಂಬೂದ್ರಿ ಪಾದರವರು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. “ನಮಗೂ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಖರ್ಚು ನ್ನು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಏನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೋ, ಅದನ್ನು ನಾವು ಬೇಗ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು. ಸರ್ಕಾರದವರೂ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ತ್ವರಿತ ವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತರಾದ ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರನ್ನು ಸಂತ್ಯಜಿಯಿಂದ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಅವರಿಗೆ ಇಂಟೆಕ್ಸ್ ಆಫ್ ಲಿಮಿಂಗೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಸಂಬಳ ವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿದ್ಧ ವಾಗಿರಬೇಕು. ಮೊದಲನೆಯ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ, ಕೊಟ್ಟ ತಳವಾರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅವರನ್ನು ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಮಾನ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for half an hour.

The House adjourned at Two Minutes past Three of the Clock and reassembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[Mr. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎ. ಬೈರೇಗೌಡ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಅಂತರದಿಂದ, ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈ ದೇಶದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಒಂದು ಸತತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಆ ಪ್ರಯತ್ನದ ಗುರಿ ಈ ಅಂತರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಾ ದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇರೆ ಹಿಂದೆ ಹತ್ತಾರು ಸಾರಿ ಚರ್ಚೆಗಳು ಆಗಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಗಿ ದಾಗ್ಯೆ ಒಂದು ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರರಿಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರರಿಗೂ ಸಂಬಳಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರವನ್ನು ಹೋಗಿರಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ

ಮನಸ್ಸು ಇದ್ದರೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಿ ಬಗೆಹರಿಸಲು ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ ಸಂಕೋಚ ಇರಬಹುದೇ? ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಆದಾಯ ವೆಚ್ಚ ಮೊಡದಿದರೆ, ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸರ್ಕಾರ ಆದಳತದ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇತ್ತು; ಈಗ ಅದು 14-15 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅಂದರೆ, ಶೇಕಡ 50 ಭಾಗ ಹಣವನ್ನು ನಾವು ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಇಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ ಯೇ? ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಯೇ? ಅವರಲ್ಲಿ ದೇಶಾಭಿಮಾನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಏನು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ? ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಹಿಂದಿನ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ, ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದವರು ಬರೀ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದೇಶಾಭಿಮಾನದಿಂದ ದೇಶದ ಏಳಿಗೆಗೋಸ್ಕರ ಕಡಮೆ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ಮಾದರಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಸಂಬಳ ಒಂದೇ ಗುರಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಭಾರತರತ್ನ ಸರ್. ಎಂ. ಪಿ. ಶೆಟ್ಟಿಶ್ರೀಯ್ಯವರು, ಈ ರಾಜ್ಯದ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಯಾವರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು ಎಂಬುದು ಚರಿತ್ರಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. I.A.S., I.P.S. ಎಂಬ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಫೋರಂಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯೇ? ಒಂದು ಕಡೆ Non-I.A.S. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ I.A.S. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮೈಸೂರು ಚೀಫ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಯವರು ಐ. ಸಿ. ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಅವರಿಗೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ. ಇಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಕೊಟ್ಟರೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ, ದೇಶಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ? ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸತತವಾಗಿ ನಾವು ದುಡಿಯಬೇಕು. ಇಂದಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಈಗ ಎದುರಾದ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿವೆ—ಒಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಸರ್ಕಾರ. ತತ್ಪಕ್ಷ, ಇದು ಸತ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಕಾಲ. ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಈ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದಿಂದ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎರಡನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟದ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರನ್ನು ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಬರೀ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು, ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಸಂಬಳದಿಂದ, ನಾವು ಇವತ್ತು ಏನು ಕೆಲಸ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು? 50-60 ಜನ ಜಾಸ್ತಿ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಸರ್ಕಾರದ ಮೆಷಿನ್ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರ್ಗದ ನೌಕರರ ಸಹಕಾರ ಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಾಗಿ, ಹಿಂದಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು, “ಇಂತಹ ಅಂತರವಿದ್ದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದರೆ, ದೇಶದ ಹಣ ಸರಿಯಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಚೈನಾ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲರಂತೆ ಜೀವನ ಮಟ್ಟದ ಅಂಕಗಳ ಸೂಚನೆಗೆ ಹೋಲುವಂಥ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ” ಎಂದು. ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ಅಂತರವಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ, ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರಿ, ಬೇಗದರೆ ಭಕ್ತ ಭೋಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುತ್ತಾನೆ, ಅವರಿಗೆ ಬರುವ ಸಂಬಳ ಹೇಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೂ ತೋಚದಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಒಬ್ಬ ಬಡವ. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನ. ಅದು ಇರಲಿ. ನೌಕರರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೆ ತಾರತಮ್ಯವಿರಬೇಕು? 500 ರೂಪಾಯಿ ಮೇಲೆ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಸ್ವತ್ಥ ಸೌಲಭ್ಯ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತತ್ಪಕ್ಷ ಇದರ ಅರ್ಥ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಬಡ ನೌಕರನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಸಂಸಾರ ಇಲ್ಲವೇ? ಈ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಗಿಂತ, ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ? ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ, ಸೌಲಭ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾದ ತಾರತಮ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳಲು ಬಂಧಿತವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಖರ್ಚುಮಾಡುವ ಹಣ ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಮಾತು ಕತೆ ನಡೆಸಿ, ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಐ. ಎ. ಎಸ್., ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ 2-2½ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದಾಗ, ಆ ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಕೊಡೋಣ. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಿಂದಿನ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಏನು ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಈ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಈ ಕೆಳದರ್ಜೆ ನೌಕರರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇವರಿಗೆ ಈ ಅತ್ಯಪ್ತಿಯನ್ನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾದ ನಾವು, ಈ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದ ಗೋಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆರಿತುಕೊಂಡು, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸಿ, ಈ ಸಂಬಳಗಳ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟು, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—
Resolution moved :

“This Assembly is of the opinion that a Committee be constituted to report within six months the ways and means by which the scales of pay between the States and the Central Services be brought to uniformity in our State as the difference in pay scales has caused great discontent.”

Sri M. C. NARASIMHAN (Kolar Gold Fields).—Sir, I rise to support this resolution and I very much appreciate the sentiments expressed by the mover of the resolution. It is very good that the initiative in this matter is coming from a member of the Congress Legislature Party. The resolution does not call for immediate uniformity in the matter of pay scales. It only seeks to suggest the constitution of a committee to go into the question of bringing about uniformity in the matter of pay scales. Talking of uniformity all these days ever since we came to this House, we have had a lot of insistence by the Treasury Benches on the need for uniformity in the matter of taxation measures, and in the matter of other legislative measures. So, I think, if this resolution is accepted, it will only be on all fours with the line of thinking that has been advocated and has been accepted so far by this House at the instance of the Treasury Benches alone. So, when we look at this question from this point of view, there is no reason why this resolution should be resisted. Even if it had called for immediate uniformity, there was justification for it, but this only calls for the constitution of a committee which is authorised to go into the desirability or otherwise of having uniform scales and also to make suggestions regarding financial measures. Already, my learned friend has laid bare before the House how there is discrimination in the matter of pay scales between the Central Government servants and the State Government servants. Now, there is a further discrimination which I want to bring to the notice of this House and that is

this. So far as the I.A.S. officers are concerned, the principle of uniformity has been accepted by this Government also. Our State Government has accepted the need for uniformity of pay scales in the matter of I.A.S. officers. That is to say, the pay scales of I.A.S. officers here are on a par with those of I.A.S. officers under the Government of India. So, there is no distinction. When it comes to the question of I.A.S. officers, when it comes to the question of higher officers, the State Government is prepared to accept the principle of uniformity; but when it comes to the question of the non-gazetted officers or even a section of gazetted officers who are not considered as a privileged community, namely, the I.A.S. officers, there is a certain discrimination. You are prepared to have uniformity in respect of a small coterie of officials, namely, the I.A.S. officers, but when it comes to a large number of officers who bear the brunt of running the entire Government and who are responsible for the success of the Five Year Plan, you are not prepared to have uniformity. This is a state of affairs which is really tragic. Apart from considerations of merit, even bearing the spirit of the Constitution in mind, it is absolutely necessary that we should have uniformity in the matter of pay scales. The Constitution does not say—I cannot read that meaning into the Constitution, namely, that we should have different treatment in different areas. The spirit of the Constitution is that there should be equality before the eyes of law, equality in all matters of policy. Now, one of the fundamental objectives of the Constitution as adumbrated in the directive principles of State Policy is to ensure a living wage. Article 43 of the Constitution says as follows:—

“The State shall endeavour to secure, by suitable legislation or economic organisation or in any other way, to all workers, agricultural, industrial or otherwise. . .”

I emphasise the word ‘or otherwise’.

“a decent standard of life and full enjoyment of leisure and social and cultural opportunities and, in

particular, the State shall endeavour to promote cottage industries on an individual or co-operative basis in rural areas."

From this it is obvious that one of the directive principles of State policy is to ensure a living wage either to workers employed in industrial concerns or even otherwise. When that is the directive principle of State policy, when the desirability of having living wage is written down into our Constitution in respect of private employment, is it not obvious that that policy should be first followed by a Government which seeks to implement this very directive principle of State policy. It is crystal clear. Living wage has been defined by industrial tribunals and even by the Supreme Court, if I remember aright, as a wage or as a salary which will ensure a decent standard of life. Today, it is obvious that the pay scales prevalent in various States including our State, even after the revision from the 1st January 1957, is not really a living wage. So far as Peons and others whom the Central Pay Commission terms as Class IV employees, they are really what the industrial tribunals say as below the minimum wage High Courts and the Supreme Court have held that any private establishment, industrial or otherwise, which is incapable of giving a minimum wage has no right to exist. That is how the spirit of article 43 has been implemented by the various High Courts and even by the Supreme Court for that matter. When the courts of the land say that if there is a concern which cannot pay the minimum wage to its employees, it has no right to exist—that is the type of social justice that is envisaged in our Constitution. When this is the case, may I know what justification there is for the Government, whether State or Central, to treat its employees without any consideration, without mercy, without even taking into account the provision for—leave alone a decent standard of life—the bare necessities of life to the State Government employees? I am not suggesting that it is the duty cast on

the State Government alone to improve the pay scales of its employees. It is also equally the bounden duty of the Government of India. I understand the spirit of the resolution to be that if the State Government does not press the Central Government on the need for bringing about uniformity in the matter of pay scales, it would be failing signally in its duty to its loyal servants but for whose co-operation it is difficult to implement the Five-Year Plan successfully. In this connection, I am surprised to note that the State Governments has failed signally in its duty when it had an opportunity when the Second Pay Commission was appointed by the Government of India to press for the inclusion of the service conditions of State employees in the terms of reference. The State Governments and the Government of Mysore should have approached the Second Pay Commission to include the pay scales of its own employees as one of the terms of reference. In fact, I had sent a short notice question on this matter also. The Finance Minister had agreed to answer this short notice question. He was also under the impression that the pay scales of State Government employees would be included in the terms of reference of the Second Pay Commission, but unfortunately I understand later on that the matter has been turned down. I do not know the reason why it was turned down. As it turned out later, the impression that was given by the Finance Minister was wrong. I think either the Government of India refused to include it in the terms of reference or the State Government did not press for its inclusion in the terms of reference. It is a very tragic state of affairs. At least this matter could have been referred to the Second Pay Commission. It was open to the Second Pay Commission to say that under the present circumstances it was not possible to include it in the terms of reference. It was open to it to say that in view of the sacrifices that the country has to make in the interest of the nation, let the State Government employees also sacrifice. There is nothing wrong in

(SRI M. C. NARASIMHAN)
referring this question to the Second Pay Commission. It is therefore my humble opinion that the State Government has signally failed in its duty when an opportunity afforded itself to it. Even the Finance Minister of the Central Government, Sri T. T. Krishnamachari, was aware of this difference in pay scales.

He has been credited to have said that this discrimination was rather bad. This discrimination leads to a lot of discontent. Sir, it is a truism to suggest that if there is enormous difference in pay scales between persons doing the same job, it will lead to discontent; we are ourselves aware of it. After integration, we see so much of difference in pay scales, disparity in pay scales, that we have to appoint a committee to go into the question. The State Government was itself aware that this discontent was really bad and that it would contribute to inefficiency. Further, Sir, I would also submit that in accordance with the spirit of the Constitution, one important guiding consideration that should be borne in mind in respect of salaries of public servants and which unfortunately has been lost sight of, is that the public servant should be enabled to be above board. A certain high standard of conduct and rectitude is expected of a public servant. So, Sir, in western countries like England, it has been laid down that the salary structure should be such as to keep him above want and help him to lead a decent life. The Central Pay Commission of 1947 also laid down this principle but unfortunately it has not been accepted and has not been implemented by the various State Governments. Now, Sir, I will just illustrate the enormous pay scale difference even after revision. A peon under the Central Government has been since 1947 receiving a minimum salary of Rs. 80 whereas now after revision a peon under the Government of Mysore receives either Rs. 55 if he is in the Secretariat or Rs. 50 if he is outside. Similarly, a graduate clerk receives Rs. 145 and has been receiving Rs. 145 since 1947 under Govern-

ment Order V, whereas here under the Government of Mysore if a person accepts service and does the same type of work he gets either Rs. 85 or Rs. 90 including all allowances. Now, a Superintendent in the Secretariat of that cadre gets Rs. 285 under the Government of India whereas he gets only Rs. 250 here. With regard to I.A.S. people, the pay scale is uniform. Now, Sir, there is further enormous difference in the salaries because the Central Government employees get house rent allowance, city compensatory allowance, etc., whereas none of these things are given to State employees. Even the January 1st order of the Government of Mysore revising the pay scale has thought it fit to give special pay to higher category of officers, whereas when it comes to the question of house rent allowance or such other allowance for people in the lower category, there is no such thing at all. They have detailed the need for special pay but there is no such thing in the matter of lower category people. Sir, I do say that I am not unaware of the financial difficulty. It is a very big hurdle. I am not suggesting that it is a simple matter. That is why, Sir, the Hon'ble Mover did not word his resolution so that it should be done overnight. He has advisedly said that a committee may be constituted to go into this question. Let that committee be authorised by this body to see that there is at least uniformity in scales and let them also suggest ways and means of meeting the financial commitment that may arise as a result of the revision of scales of pay. With these words I commend the resolution for the acceptance of the House.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎನ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ (ತುಮಕೂರು).— ಸ್ವಾಮಿ, ಇದೇ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬಡ ನೌಕರರ ಸಂಬಳಗಳ ಮತ್ತು ಅಫೀಸರುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಈನ್ಡ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪೆನಿ ಬಂದು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಅಫೀಸರಗಿರಿ ಮಾಡಿದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸರ್ಕಾರ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಎಸ್ತಾಬ್ಲಿಷ್ ಮೆ ಮಾಡಿದರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಅದು ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. ಇಂಗ್ಲಿಷಿನವರು ಐ. ಸಿ. ಎಸ್. ಮತ್ತು ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಎಂದು ಮಾಡಿ

ದರು. ಐ.ಸಿ.ಎಸ್. ಯಾರುಯಾರಿಗೆ ಬೇಕೋ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಕಡೆ ನಾಮನೇಷು ಕೂಡ ಮಾಡಿದರು. ಹೀಗೆ ಅವರನ್ನು ಸೆರೆಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೋ ಅಥವಾ ಇತರ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಿಗೋ ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಟೈಪಿಂಗಿಗಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬಂದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನವರ ಟೈಪಿಂಗು ಪದ್ಧತಿ ಹೇಗಿತ್ತು ಎಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಬಡ ಕೂಲಿಗಾರನನ್ನು ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಬಡ ರೈತನನ್ನು ಕೂಡ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆ ಅವರ ದರ್ಜೆಗೆ ತಕ್ಕಂತಹುದಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಇಲ್ಲ ಇರುವ ಯಾರಾದರೂ ಐ.ಸಿ.ಎಸ್. ದರ್ಜೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೋಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನಗಳು ಸೇರಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಇದನ್ನು ಏಕೆ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಶೋಚನೀಯವಾದುದು. ಹಿಂದೆ ದೇಶಕ್ಕೋಸ್ಕರ ರಕ್ತವನ್ನು ಬಿಸಿದ ದೇಶದ ನಾಯಕರು ಪಂಡಿತ ಜವಹರಲಾಲ್ ನೆಹರುವರು. ಇಂತಹವರು ಇದ್ದು, ಹಿಂದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನವರು ಮಾಡಿದ್ದಂತಹ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಈಗಲೂ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಅಗಿನಿಂದಲೂ ಈ ಬಡ ನೌಕರರುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರ ಫೈನಾನ್ಷಿಯಲ್ ಪೊಸಿಷನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಸಂಬಳಗಳು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗೌರವೆಂಟನ ಸಂಬಳಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡ್, ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈಗ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಂಬಳ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಗೌರವೆಂಟನ ಕೊಡುವ ಸಂಬಳ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಕಡಿಮೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳು ಹೀಗಿದೆ, ನಮ್ಮ ಉತ್ತಮ ಹೀಗಿದೆ, ನಮ್ಮ ಒರ್ಬರ ಹೀಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ನಿಖರವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು ನಿಖರವಾಗಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗೌರವೆಂಟನಲ್ಲಿರುವ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳಿಗೂ ಇಲ್ಲವು ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕ್ಸಾಂಪಲ್ ನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 'Hundred Questions and Answers on U.S.S.R.' ಎಂಬ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವು ರಷ್ಯಾ ದೇಶದಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾದದ್ದನ್ನು ನಾನು ಈಚೆಗೆ ಓದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಓದಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಮೇಲೆ, ಆ ರಷ್ಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾರಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ನಿರ್ಮೂಲನಾದನಂತರ ಆ ದೇಶವು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಂದಿತು ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ 'Hundred Questions and Answers U.S.S.R.' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಿದರೆ ಎಂತಹ ಮನುಷ್ಯನಿಗಾದರೂ ಅವನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಂಬಳವಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಬೈರೇಗೌಡರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಇವೊತ್ತಿನ ದಿನ ಒಬ್ಬ ರೈಲ್ವೆ ಪೋಷ್ಟರಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ 85 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಬರುತ್ತಿದೆ.

ಆದರೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಓದಿರುವ ಮತ್ತು ಬಿ.ಎಂ. ಮತ್ತು ಬಿ.ಟಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಗ್ರಾಜುಯೇಟುಗಳಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ 60 ಮತ್ತು 20 ಅಥವಾ 25 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅವರು ಜೀವನ ಮಾಡುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಬರುವ ದುಡ್ಡು ಸಾರ್ಕಾಗವೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಜೀವನ ಮಾಡುವುದೇ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟು ಆಫ್ ಪೊಲೀಸ್ ಅಫೀಸರುಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಐ.ಪಿ.ಎಸ್. ದರ್ಜೆಗೆ ಸೇರಿಸುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಇದ್ದ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು 450 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ, 1,400-1,500 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಏರಿಸಿ ಬೇಸ್ತು ಬೆಡರು. ಅವರು ಹೇಗೆ ಬೇಸ್ತು ಬೆಡರು ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆಗಿದ್ದ ಮಿನಿಸ್ಟರುಗಳು ದೇಶವನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರು. ಆಗಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಗಿನಿಂದ ಹೇಸರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೂಡ ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆಗ ನಿವಿರ್ ಸರಿಸನ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನು ನಲ್ಲಿದ್ದೆ ಮತ್ತು ಆಗ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದು ರೆಪ್ರೆಸೆಂಟೇಷನ್ ನ್ನೂ ಸಹ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ಅದನ್ನು ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಡಿವಿಜನಲ್ ಕಮಿಷನರವರಿಗೆ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ 1,400 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದ 2,500 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಉಳಿತಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೇ ಈಗ ಸರ್ವೆ ಡಿವಿಜನ್ ಅಫೀಸರು ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ವೀರಣ್ಣಗೌಡ (ಮರಾಠಾ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ನೀವು ಸರ್ವೆ ಡಿವಿಜನ್ನು ಅಫೀಸರು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎನ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಆಗಿದ್ದೆ. ನೀವು ಜಾರಿ ಮಾಡಿದ ಆರ್ಡರನ್ನು ನಾನು ಜಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಅಫೀಸರು ಇರುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಅಫೀಸರುಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ರಾಜ ಮಹಾ

4 P.M.

ರಾಜರ ಒಂದು ಕಾಲವಿದ್ದದ್ದು ಹೋಯಿತು, ಸಂಬಳ ದಲ್ಲಿ ಭೇದಭಾವ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಡ ನೌಕರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕ್ಯಾಂಪ್ ಬೆಳಗ್ಗೆ 10 ಗಂಟೆಯಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲ 5 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳು ಬಹಳ ಸಂಕಟಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಭಾವನೆ ಏನು ಇದೆ ಎಂದರೆ—"I am a fine flower of humanity born to rule the people. Do as I tell you but do not do as I do." ಪಟೇಲ ಶಾಸನೋದ್ಧಾರಿಗಳ ಭಾವನೆ ಕೊಟ್ಟ ಶೇಕಡಾ 50 ರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಅದೇ ಎನ್. ಜಿ. ಒ. ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನು ನವರು ಗರಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಕಂಡುಬಂದಾಗ ಅವರಿಗೆ

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎನ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ)

ಶೇಕಡಾ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡು ಶ್ರೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು ಕೂಡ ಎರಡು ಬರುವ ಮುಂಚೆ ರೀತಿ ಹೇಳಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನೂ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ರಾಜ್ಯ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆ ಆಗುವ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಹೈದರಾಬಾದು, ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕ, ಮದ್ರಾಸ್, ಕೊಡಗು ಮುಂತಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೌಕರರನ್ನು ಕನ್‌ಫರ್ಮ್ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರಿನ ಬಡ ನೌಕರಿಗೆ ಗ್ರೇಡ್ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕನ್‌ಫರ್ಮ್ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೊರಗೆ ನಿಂತ ಬಡ ನೌಕರಿಗೆ ಸ್ಪೆಷಿಯಾರಿಟಿ ದೊರೆಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಬಡ ನೌಕರರನ್ನು ತ್ರಿಶಂಕುವಿನ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ನಾಮಾಹಾರಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಾಣ ಬೇಕೆಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಫೀಸರೀ ಮಂಟ್ರಿ ಪರಮಿಷನ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನ್-ಆಫೀಷಿಯರ್ ಮೆಂಬರುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಕಮಿಷಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಾವಿರದ ಮೇಲೆ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದು ಅರ್ಜಿಗಳಾದಂತೆ ಇದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಬಡನೌಕರರು ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಪಡೆದು ಉಪವಾಸ ಬೀಳುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳ ಏಕೆ ಬೇಕು? ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ಪೈಕಿ ಖಾಸಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲ ಸರ್ಕಾರಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಜೀವ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಜೀವ, ಡೈವರ್, ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರದ ಖಜಾನೆಯನ್ನು ದುರ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅವರು ವಸನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುವವನು ಸಮೀಕ್ಷಿಸುವಾದ ಉಳಿ ಮಾಡಿದರೆ ಬಡ ನೌಕರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿ ಅನ್ನ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಇಲ್ಲದ ಮೂಲಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ discontentment ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಹುಮಾನ, ಲಂಚ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಒಬ್ಬ ಬಡ ನೌಕರನು ಏನಾದರೂ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಲಂಚ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಚಾರ್ಜ್ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಯಾವ ಧರ್ಮ? ಹೈ ಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜುಗಳಿಗೆ 3,000 ರಿಂದ 4,000 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಯಾಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಇದರ ಅರ್ಥ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೈ ಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜುಗಳ ನೇಮಕವನ್ನು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಖರ್ಚಿನ ಭಾರವೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. L.M.P. ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ ಡಾಕ್ಟರ್ ರಿಗೆ 30 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳದ ಸ್ಕೇಲು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸ್ಕೇಲನ್ನು 150ರಿಂದ 200 ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರೆಗೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಬಡ ನೌಕರರು ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಯಾವ ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರಿದ್ದಾರೋ ಮತ್ತೆ ಅದೇ

ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಯಾರು ಯಾರು ಸಂಬಂಧಿಕರುಗಳಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಗಳು ದೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನವರು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ "ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆ ಜಾತಿಭೇದವನ್ನು ವುಡ್ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಾ ಕೈಲೊಂದು ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಜಾತಿಭೇದ ಏನು ಭೇದಗಳು ತರಹಾಕಲು ಅವಕಾಶ ವಿರುವುದೋ ಅಂಥ ದೇಶ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಲಾರವು. ಆದರೆ ನಾನು ವಿರೋಧಪಕ್ಷದಲ್ಲರಂತೆ ವಾದಿಸಿದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ದೂಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಾವುಗಳು ಯಾರೂ ದಯವಿಟ್ಟು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಂಥ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ನಿಜಾಂಶ ಯಾವ ರೀತಿಯಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನೀಗ ನಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈತ್ತೀಚೆಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಕೋಮುಪಾರು ಭಾವನೆಗಳೂ ಏನು ಭೇದಗಳೂ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಜಾಳಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಗೆ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲಗಳೂ ಅನ್ಯಾಯಗಳೂ ಆಗುತ್ತಿವೆ ಇಂಥ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಇರತಕ್ಕ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ಈ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳ ಪರಮಾವಧಿ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರದಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೋಂದೇ ಮಾರ್ಗ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪಕ್ಷಪಾತ ಭಾವನೆಗಳು ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

Sri D. DEVARAJ URS (Hunsur).—Sir, I rise to a point of order. If we read the resolution, we will find that the resolution says that there is no uniformity in the scales of pay between the Central Services and the State Services and so the resolution hopes to bring about uniformity between them. Now the scope of the discussion is much more than what the resolution itself contemplates. We are discussing the need to reduce the Central scales of pay and to increase the minimum in the State Services. I submit that this is definitely outside the scope of the resolution. The resolution as it stands does not contemplate any reduction in the scales of pay. It only contemplates to bring about uniformity between the scales of pay of the Central Services and the State Services. So I want a ruling from the Chair that the debate should be confined to the scope of the resolution.

Sri C. K. RAJAIHA SETTY (Chiknaikanahally).—There is no point of order. After all, uniformity is brought about either by reducing the higher scales of pay or by increasing the lower scales of pay to the level of the Central scales. I do not know why my Hon'ble

friend is under a misconception about the purpose of the resolution and why he has raised this point of order.

Sri H. M. CHANNABASAPPA (Krishnarajanagar).—Before a ruling is given, I would like to add a few words to what my Hon'ble friend Sri Devaraj Urs said. The scope of the resolution is sufficiently wide. It wants to bring about uniformity between the various scales.

Sri Y. VEERAPPA (Holenarsipur).—That is no point of order. The Hon'ble Member Sri Channabasappa is only trying to add some words to the point of order raised by Sri Devaraj Urs. So it is no point of order that he is raising.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—He is only clarifying the point of order raised by the Hon'ble Member Sri Devaraj Urs.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—There are two scales of pay, namely, the State scales and the Central scales. Uniformity in the pay scales does not necessarily mean that the Central pay scales should be brought down to the State pay scales or the State pay scales should be enhanced to the level of the Central pay scales. Uniformity also includes the evolution of a new structure of pay scales which may be adopted as the uniform structure by the States as well as the Centre. Therefore, there is no point in the point of order.

Sri C. J. MUCKANNAPPA (Gubbi).—Sir, I rise to a point of order. My friend Sri Devaraj Urs raised a point of order and requested for a ruling from the Chair. My Hon'ble friend Sri Rajaiah Setty said that there was no point of order. No sooner my friend closed his speech than the Hon'ble Member Sri Channabasappa stood up and gave a ruling. So we presume for a moment that there are two Chairs in this House, one there and one here. I request the Speaker to call the member to order irrespective of whether he is a member on this side or on that side. The Chair should not take things like this very slightly and it must give a ruling on what Sri Channabasappa has said.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—I have already said that Sri Channabasappa only clarified the point of order raised

by Sri Devaraj Urs. So there is nothing for the Hon'ble Member to worry about.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎಫ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವಿಲ್ಲ ಏರ್ ಕಂಡೀಷನ್ ರೂಂನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೋ ಬಹಳ ಬಿಸಿಯೇರುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಜರೆಯಬೇಕೆಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ದೂಷಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಾಗಲಿ ಏನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಕ್ಕವರ ಪೈಕಿ ಕೆಲವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನುಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಬಡತನದಲ್ಲಿದ್ದು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರತಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಒಂದು ವೇಳೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಸಹ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯೇನಾದರೂ ಆಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಖಂಡಿತ ಈ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವಾಗ ಸಭೆಗೆ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಕಂಡೆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅನಂತರ ಸಭೆಯು ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಮತಿ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಹೊರತು ನುಮ್ಮನೆ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅದು ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಮೈಸೂರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಕನ್ನಡ ಪ್ರದೇಶದ ನೌಕರರುಗಳನ್ನೇಕರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಾಗ್ಯೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ 300 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸೆಕ್ರೆಟೇರಿಯಟ್ ಆಫೀಸುಗಳಲ್ಲೇ ಆ ವಿಚಾರ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

Sri H. S. RUDRAPPA (Minister for Agriculture).—The argument advanced by the Hon'ble Member is that there is no uniformity in the scales of pay of the officials coming from the various integrated areas of the new State. That is not the purpose of the resolution. The purpose of the resolution is quite different. He is elaborating his argument that we should bring about uniformity in the scales of pay prevailing in the various integrating units of the new State. That is not within the scope of the resolution.

Sri G. N. PUTTANNA.—Confining myself to the resolution I say that without giving an analogy, I cannot support the argument that I place before this House.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂಥಾ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಿವೆ ಒಬ್ಬರಿಗೊಂದು ರೀತಿಯ ಸಂಬಳ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಸಂಬಳ. ಹೀಗೆ ಒಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಗುರಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

(SRI G. N. PUTTANNA)

ಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಗಂಟೆಗೆ 60 ಮೈಲಿ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಅದೇಶ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿಚಾರಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಲೆಂದು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲಾದರೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಂಬಳದ ಪರಮಾವಧಿ ದರವನ್ನು ಒಂದು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿ, ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತಿರುವ ದುಡ್ಡನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಮತ್ತು ಜವಾನರು ಇತ್ಯಾದಿ ಕಡಮೆ ದರ್ಜೆಯ ನೌಕರರ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಿ ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಂಖ್ಯಾತ್ಮಕ ಸ್ಕೇಲುಗಳು—ಸ್ಕೇಲ್ ಸ್ಕೇಲುಗಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಧೈನ್ಯ ಭೇದಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಎಲ್ಲ ನೌಕರರಿಗೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾದ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಇಂದಿನ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಒಂದು ಅಚಂದಾರ್ಯವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೆಸರುಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾ ಪತಿಗಳೇ, ನನ್ನೆಂದು ದಿವಸ ಕೂಡ ಇಂಥದೇ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಆ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ವಿಫಲವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಗಳೂ ಆದುವು. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಆದ ಪರಿಣಾಮವೇನು ಎಂದರೆ ಆ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಅನುಮತಿ ಮೇಲೆ ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ಆಗತಕ್ಕದ್ದೂ ಅಷ್ಟೇ. In the end, the mover of this resolution will withdraw it. ಇದರ ವಿಚಾರ ಹಾಗಿರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವೇಕೆ ಇದರ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು? ನುಮ್ಮನೆ ಸಭೆಯ ಕಾಲವನು ಏಕೆ ಹರಣ ಮಾಡಬೇಕು? ನಾವು ನುಮ್ಮನೆ ಇದನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಹೋಗಬಾರದು ಎಂದು ನನಗೆ ಎನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಸದಸ್ಯರಾಗಲಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕ್ಲೋಷರ್ ಮೋಷನ್ ಮೂವ್ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾವೀಗ ಎದ್ದಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧವಾಗಿ ವಾದ-ವಿವಾದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೊನೆಗಾಗುವುದೇನೆಂಬುದು ನಮಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಖೈರಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಆರ್‌ಗ್ಯುಮೆಂಟ್‌ಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದು ಹೋದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಾದರೂ ಏನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಂದೇ ಇಬ್ಬು ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಸಮಿತಿಯವರೇನು ತೀರ್ಮಾನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಏಕುಶಃ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಡೈರೆಕ್ಟಿವ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಿಬಿಡಬಹುದು. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಇದರ ಭವಿಷ್ಯವಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ನಾವೇಕೆ ನುಮ್ಮನೆ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡಬೇಕೋ ನನಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಏನು? ಇದರ ಬಗ್ಗೆ

ನಾನು ನನ್ನ ಮನ ಒಪ್ಪುವ ಹಾಗೆ ಬಡ ನೌಕರರ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದೆನು. ಆದರೆ ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೂ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಏನೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅಖೈರಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ನಣ್ಣ ವಿಚಾರ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ವಿಚಾರವೇನೆಂದರೆ ಹಿಂದು ದೇಶವು ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಅದೇಶವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಈ ದೇಶದ ಜನರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೊಂದು ಬೋಧೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆ ಬೋಧೆ ಏನೆಂದರೆ “ನೀವುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆ ನಮ್ಮ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು I.C.S. ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿ, ಆಗ ನಿಮಗೆ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ, ಐದು ಸಾವಿರ, ಆರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ; ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗೌರವ ಆಗಿ ಆಪಾಯಂಟ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ; ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಜಡ್ಜಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರು ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ಸುಲಭದಿಂದ ಆಳಲು ಆ ಒಂದು ಡಿವೈಡ್ ಅಂಡ್ ರೂಲ್ ಪಾಲಿಸಿ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿ ಮಾಡಿ ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವರಿಲ್ಲ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಎರಡು ಸಾವಿರ, ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ, ಐದು ಸಾವಿರ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರು. ನನಗೆ ಹೀಗೆ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ: ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನವರನ್ನು “ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಬೇಡ, ನಿಮ್ಮ ಅದೇಶ ಬೇಡ ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಬೇಡ ನಮಗೆ” ಎಂದು ಒಡಿಸಿದ ಜನ ನಾವು. ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಒಂದು ಗಹನವಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರವಾಗಲಿ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವಾಗಲಿ ಏತಕ್ಕೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲಿ? ಆ ರೀತಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅಂತಹ ಹಾದಿಯಲ್ಲೇ ಏತಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ? ಏತಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ? ನಾನು ಈಗ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಅಪೀಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಡಿಸ್‌ಪ್ಯಾರಿಟಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇಂಟೆಲಿಜೆಂಟ್ ಆದಮೇಲೆ, ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಮತ್ತೆ ಐ.ಪಿ.ಎಸ್. ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯೇಟ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಅವರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳಕ್ಕೂ, ಅವರಷ್ಟೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳಕ್ಕೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಅಸಂತೋಷವೆಂಬುದು ಅವರ ನಾಡಿ ನಾಡಿಯಲ್ಲ, ಧಮನ ಧಮನಿಯಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆ ಕಡೆ ಡಿಗ್ರಿ ಪಡೆಯದೆ ಕುಳಿತಿರುವವರಿಗೆ 70 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ, ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಡಿಗ್ರಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಬಂದಿರುವವರಿಗೂ 70 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳ. ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುವ ಜನ ನೀವು. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಒಂದು ಸಾರಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಸರೋಜಿನಿ ನಾಯ್ಡು ಅವರು ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಈ ರೀತಿ ಇದೆ. Shall we not follow the footsteps of our master? ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಕೆಳಗಿರುವವರು ಕೆಳಗೇ ಇರಲಿ, ಮೇಲೆ ಇರುವವರು ಮೇಲೆಯೇ ಇರಲಿ, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ಅರಮನೆ